

Upozorňujeme, že výchozí [es](#) verze této stránky byla v nedávné době aktualizována. Na překladu do jazyka, ve kterém se vám stránka právě zobrazuje, zatím pracujeme.

Swipe to change

[španělština](#)

Dědická řízení

Španělsko

Tento informační přehled byl vypracován ve spolupráci s Radou notářů Evropské unie (CNUE).

1 Jakým způsobem se vyhotovuje pořízení pro případ smrti (závěť, společná závěť, dědická smlouva)?

Ve Španělsku existuje sedm různých dědických režimů. Tyto jsou přímo použitelné vůči osobám, které nemají bydliště ve Španělsku, na území, na kterém se nepoužije španělské právo. Pro státní příslušníky Španělska se musí použít kritérium regionálního občanství (které se váže k autonomním oblastem podle španělských vnitrostátních pravidel) – viz článek 35 nařízení (EU) č. 650/2012 ze dne 4. července 2012.

Pokud jde o pořízení pro případ smrti, je třeba rozlišit úpravu dle obecného práva občanského, stanovenou občanským zákoníkem z roku 1889, který byl několikrát novelizován, zejména v souvislosti s přijetím španělské ústavy z roku 1978, a úpravu dle místních nebo zvláštních právních předpisů těchto autonomních oblastí, které mají pravomoc v oblasti občanského práva (Galicie, Baskicko, Navarra, Aragonie, Katalánsko a Baleáry).

Podle obecného práva občanského je dědickým titulem závěť, neboť zpravidla společná závěť nebo dědická smlouva nejsou přípustné. Závěť může být: Otevřená: jde o běžný způsob pořízení závěti před notářem. Notář závěť sepisuje a zná tedy její obsah. Notář závěť sepíše ve formě notářské listiny a prostřednictvím Generálního ředitelství pro rejstříky a notáře ji zapíše do hlavního rejstříku závětí vedeného u Ministerstva spravedlnosti.

Uzavřená (nyní se již nepoužívá): i tato závěť je notářsky ověřená, avšak notář obsah pořízení pro případ smrti neznaná.

Holografická: jde o méně častý způsob pořízení závěti, již zůstavitel pořizuje vlastnoručně a každou jednotlivou stránku datuje a podepíše, přičemž musí splnit další formální náležitosti. Závěť obsahuje vůli zůstavitele.

Občanský zákoník je přístupný na stránkách Sbirky zákonů (<http://www.boe.es/buscar/pdf/1889/BOE-A-1889-4763-consolidado.pdf>). Anglický a francouzský překlad je k dispozici na stránce <http://www.mjjusticia.gob.es/cs/Satellite/es/1288774502225/ListaPublicaciones.html>

Místní a zvláštní právní předpisy (*Derechos forales o especiales*) stanoví pro každé z dotčených území zvláštní úpravu pořízení pro případ smrti, přičemž na každém z těchto území se uplatní rozdílný a specifický přístup. V některých oblastech je přípustná forma společné závěti a dědické smlouvy.

Texty místních a zvláštních právních předpisů jsou dostupné na následující adrese:

<http://www.boe.es/legislacion/codigos/codigo.php?id=48&modo=1&nota=0&tab=2>

2 Mělo by být pořízení registrováno? Pokud ano, jakým způsobem?

Aniž by o to zůstavitel musel žádat, musí být závěť učiněná před notářem pověřeným notářem zapsána do hlavního rejstříku závětí, který vede Ministerstvo spravedlnosti prostřednictvím Generálního ředitelství pro rejstříky a notáře. V případě, že existuje závěť, bude v rejstříku závětí uvedeno datum pořízení poslední závěti, předchozích závětí a notářská listina, v níž je zmíněná závěť obsažena. Aktuální informace o notářích nebo o tom, ve kterém archivu je uložena závěť v případě, že notář, který závěť osvědčil, již svou funkci nevykonává, poskytne Notářská komora (<http://www.notariado.org>).

Rejstřík závětí je neveřejný. Do rejstříku závětí mají po smrti zůstavitele přístup jen osoby, které prokáží, že mají na dědictví oprávněný zájem, a během života zůstavitele pouze zůstavitel nebo jím pověřený zástupce. V případě nesvéprávnosti zůstavitele může o přístupu do rejstříku rozhodnout soud.

3 Existují nějaká omezení svobodného nakládání s majetkem v případě smrti (např. povinný dědický podíl)?

Španělské obecné právo zaručuje určitým příbuzným podíl na pozůstalosti, a to ve formě povinného dílu. Občanský zákoník stanoví, že „povinný díl je podílem na pozůstalosti, se kterým zůstavitel nemůže volně nakládat, neboť je vyhrazen pro konkrétní dědice, tzv. nepominutelné dědice.“

Nepominutelnými dědici jsou:

Děti a jejich potomci ve vztahu k rodičům a předci

Není-li jich, pak rodiče a předci ve vztahu k jejich dětem a potomkům.

Za podmínek stanovených zákonem vdova nebo vdovec.

Povinný díl náležející dětem a potomkům představuje dvě třetiny pozůstalosti otce a matky. Ti nicméně mohou jednu ze dvou třetin tvořících povinný díl rozdělit za účelem rozšíření dědictví svých dětí nebo potomků. Poslední třetinu mohou rozdělit dle svého uvážení. Je to charakteristické převedením práva k celé pozůstalosti, jelikož se jedná o obecné *pars bonorum* s několika výjimkami.

Místní a zvláštní právní předpisy upravují povinný díl. Je třeba ověřit obsah těchto ustanovení, aby bylo možné určit specifické aspekty v jednotlivých oblastech, které se mohou rozcházet od povinného dílu *pars bonorum* až po *pars valorum*, zahrnujícího právo na podíl z hodnoty majetku splatný v penězích, který je prostým úvěrovým právem, například v Katalánsku. Může se dokonce jednat jen o symbolický povinný díl, například v Navaře, v rámci něž je třeba, aby zůstavitel v závěti uvedl formuli vyzývající k zaplacení.

4 Pokud pořízení pro případ smrti neexistuje, kdo dědí a kolik?

Je třeba opětovně zdůraznit, že ve Španělsku se používá sedm různých režimů dědického práva. Pokud nejsou žádní dědicové ze závěti, rozdělí se pozůstalost v souladu s obecným právem občanským následujícím způsobem: děti, rodiče (v obou případech má manžel zůstavitele užívací právo k jedné třetině v poměru k jedné třetině nebo jedné polovině pozůstalosti), vdova či vdovec, příbuzní zesnulého a stát. V případě, že dědictví přechází na příbuzné, dědí pouze příbuzní do čtvrtého stupně (tedy první bratrance či sestřence). Právo na dědictví dále nesahá.

Místní právní předpisy mají k této problematice zvláštní ustanovení. Kromě dědického práva potomků, předků, vdov/vdovců a dalších příbuzných upravují místní právní předpisy také dědické právo autonomní oblasti na jejím území, popřípadě i dědické právo zvláštních institucí, a to ve formě a za podmínek stanovených zvláštními právními předpisy.

5 Který orgán je příslušný:

5.1 v dědických věcech?

Pravomoc rozhodovat ve věci dědictví a dědických práv notáři mají v závislosti na stupni příbuznosti a soudy.

Je-li dědic španělským státním příslušníkem nebo má-li získat dědictví ve Španělsku, může učinit prohlášení o přijetí či odmítnutí dědictví a prohlášení o přijetí dědictví s výhradou soupisu majetku před konzulem Španělského království nebo před diplomatickým zástupcem s konzulárními pravomocemi. Konzulové a diplomatické zástupci nicméně vzhledem ke své extrateritoriální působnosti nemají pravomoc vést nesporná řízení (*expedientes de jurisdicción voluntaria*), která vedou notáři na území Španělského království (např. prohlášení dědiců).

5.2 k přijetí prohlášení o odmítnutí nebo přijetí dědictví?

Obecně platí, že prohlášení o přijetí nebo odmítnutí dědictví je třeba učinit před notářem. V některých výjimečných případech se však prohlášení o přijetí či odmítnutí dědictví činí před soudem. Výslovné přijetí může být učiněno i ve formě soukromé listiny. Nicméně z důvodů evidenčních, nebo je-li přijato rozhodnutí o přiknutí majetku, je vyžadována forma notářské listiny, přičemž prohlášení o odmítnutí dědictví může být učiněno před orgánem, který ve věcech dědických vystupuje z titulu své funkce. To nikterak neomezuje roli konzula Španělského království nebo diplomatického zástupce s konzulárními pravomocemi, jak je uvedeno výše.

5.3 k přijetí prohlášení o odmítnutí nebo přijetí odkazu?

Obecně notáři, přičemž výjimky jsou popsány v předchozí části.

5.4 k přijetí prohlášení o odmítnutí nebo přijetí povinného dědického podílu?

Povinný díl nelze odmítnout nebo přijmout jako takový, ale přechází na základě odkazu nebo rozhodnutí o dědictví, s výjimkou žalob týkajících se určení částky nebo majetku, které do pozůstalosti náleží.

Pokud jde o mimosoudní věci, obecně jsou ke všem typům prohlášení týkajících se dědictví příslušní notáři, přičemž výjimky jsou popsány v předchozí části. Je třeba zdůraznit, že pokud se použije španělské právo, obsahují místní a zvláštní právní předpisy autonomních oblastí zvláštní ustanovení týkající se přijetí a odmítnutí dědictví. V rámci obecného práva je pravidlem, že částečné přijetí či odmítnutí dědictví není přípustné. Z tohoto pravidla existují určité výjimky, například v případě rozšíření dědictví nad rámec zákonného podílu, souběhu dědictví a odkazu a v případě vícenásobného odkazu.

6 Stručný popis postupu k vypořádání dědické věci podle vnitrostátního práva, včetně vypořádání majetku a jeho rozdělení (včetně informací o tom, zda byl postup k vypořádání dědické věci zahájen soudem, nebo zda jej zahájil jiný příslušný orgán bez návrhu).

V případě, že osoby, jimž svěřil dědické právo, dosáhly dohody, probíhá dědické řízení před notářem. Pokud dohody nedosáhly, probíhá dědické řízení před soudem. Všechny příslušné kroky jsou učiněny na základě žádosti jedné ze zúčastněných stran.

Soudní řízení o rozdělení pozůstalosti má dvě fáze:

soupis a ocenění pozůstalosti,

rozdělení a přiknutí majetku.

Pokud o to některá ze stran požádá, může soud přijmout opatření týkající se správy pozůstalosti.

7 Jak a kdy se člověk stane dědicem nebo odkazovníkem?

Status dědice nebo odkazovníka vzniká okamžikem přijetí dědictví nebo odkazu. Dědictví lze přijmout zcela, popřípadě s výhradou soupisu pozůstalosti.

Úplné přijetí lze učinit výslovně (prostřednictvím veřejné nebo soukromé listiny) nebo konkludentně (prostřednictvím činností, ze kterých bez dalšího vyplývá vůle dědictví přijmout nebo k nimž by osoba, která nemá status dědice, nebyla oprávněna). Nicméně z důvodů evidenčních, nebo je-li přijato rozhodnutí o přiknutí majetku, je vyžadována forma notářské listiny.

8 Jsou dědicové odpovědní za dluhy zůstavitele? Pokud ano, za jakých podmínek?

Pokud dědic dědictví přijal úplně nebo bez výhrady soupisu pozůstalosti, ručí za všechny dluhy váznoucí na pozůstalosti nejen majetkem, který zdědil, ale také svým vlastním majetkem.

V případě, že bylo dědictví přijato s výhradou soupisu pozůstalosti, je dědic povinen uhradit dluhy a další závazky váznoucí na pozůstalosti jen do výše hodnoty pozůstalosti.

9 Jaké dokumenty a/nebo informace se obvykle vyžadují pro účely registrace nemovitého majetku?

K zápisu nemovitého majetku do katastru nemovitostí je třeba předložit notářem vydanou veřejnou listinu dokládající přijetí dědictví, popřípadě rozhodnutí soudu, bylo-li učiněno, a další listiny, jako je dědický titul (závěť, dědická smlouva) a prohlášení dědiců, společně s úmrtním listem a výpisem z hlavního rejstříku závětí.

9.1 Je jmenování správce pozůstalosti povinné nebo povinné na vyžádání? Pokud je povinné nebo povinné na vyžádání, jaké kroky je třeba podniknout?

Španělské právo nevyžaduje, aby byl jmenován správce pozůstalosti, nicméně za určitých okolností může být jmenován v rámci řízení o rozdělení pozůstalosti.

9.2 Kdo je oprávněn vykonávat pořizování pro případ smrti zůstavitele a/nebo spravovat pozůstalost?

Byl-li v závěti (dle obecného práva) jmenován vykonavatel závěti (*albacea*), je to on, kdo pozůstalost spravuje.

Zůstavitel může rovněž ve své závěti jmenovat auditora pozůstalosti (*contador partidor*), který pozůstalost ocení a rozdělí.

Obecně platí, že mohou být jmenovány tři hlavní osoby – vykonavatel závěti, auditor a správce pozůstalosti –, které disponují oprávněním pozůstalost spravovat, přičemž obsah tohoto oprávnění může být upraven zůstavitelem či soudem a za určitých okolností i samotnými dědici.

9.3 Jaké pravomoci má správce pozůstalosti?

Hlavními povinnostmi správce pozůstalosti jsou:

zastupovat pozůstalost,

pravidelně skládat účty,

zachovávat majetek tvořící pozůstalost a činit jiné kroky, které považuje za nezbytné.

10 Jaké dokumenty se běžně vydávají podle vnitrostátního práva v průběhu nebo na konci řízení o dědictví k prokázání statusu a práv oprávněných osob? Mají specifické důkazní účinky?

Je-li dědické řízení vedeno notářem, vydá notář veřejnou listinu, jejíž obsah se považuje za autentický a pravý.

Je-li dědické řízení vedeno soudem, je o sporných otázkách rozhodnuto soudním rozhodnutím, které představuje dostatečný dědický titul, který by měl být notářem formalizován v souladu se zákonnými požadavky.

Poslední aktualizace: 31/10/2018

Za originální verzi stránky (v jazyce daného členského státu) odpovídá příslušné kontaktní místo Evropské soudní sítě. Překlad pořídily útvary Evropské komise. Je možné, že změny, které v originální verzi případně provedly orgány daného členského státu, nebyly ještě do překladů zapracovány. ESS-O ani Evropská komise neodpovídá ani neručí za informace a data, které tento dokument obsahuje či na které odkazuje. Předpisy v oblasti autorských práv členských států odpovědných za tuto stránku naleznete v právním oznámení.